

ת"פ 14358/01/19 - מדינת ישראל נגד דוד רוימי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 14358-01-19 מדינת ישראל נ' רוימי

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיא
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד רוימי

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירות של **התפרצות לדירת למגורים**, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ועבירה של **ניסיון לגניבה**, עבירה לפי סעיף 384 + סעיף 25 לחוק העונשין.

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 1.1.2019, בשעות הלילה המאוחרות, התפרץ הנאשם לדירה בבעלות המתלוננים בנהריה, באופן שטיפס על סורג בקומת הקרקע, עלה על מדחס מזגן ונכנס אל חלון הסלון תוך פתיחתו בכוח. בהמשך, ניסה הנאשם לגנוב פרטי רכוש השייכים לבעלי הדירה בכך שנטל לחזקתו מספר פריטים בשווי מוערך של 1,500 ₪ ובהם שרשרת, צמיד, ארנק, מראת איפור ומחזיק מפתחות, אך נתפס בדירה.

תסקירי שירות המבחן

3. בעניינו של הנאשם הוגשו שלושה תסקירים, וזאת לאורך תקופה של כשנה. משיקולים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה על אודות נסיבות חייו של הנאשם, אך אציין כי הנאשם כבן 43, נשוי ואב לשישה ילדים. טרם ביצוע העבירות עבד במשך כארבע שנים בתחום היוזאיקה כבעל חברה לייצור ריהוט לבתי כנסת. בהתייחסו לעבירות בהן הורשע, תיאר הנאשם בפני קצין המבחן כי צבר חובות כספיים כתוצאה מניהול לקוי של העסק והסביר כי פרץ לדירה, כשהיה תחת השפעת כדורים פסיכיאטריים, כדרך מהירה להשגת רווח כספי ועל מנת לכסות את החובות שצבר. הנאשם העיד על עצמו כי החל להשתמש בקנביס בגיל 16 ומאז צרך את הסם בתדירות יום יומית. בבדיקות שתן שבוצעו במסגרת הליך המעצר נמצאו שרידי סם ואולם, הנאשם שלל נזקקות טיפולית בתחום ההתמכרות בסמים וסירב להשתלב בטיפול בתחום ההתמכרויות.

4. לאור כך, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בתחילה, אך המליץ על ענישה הכוללת עונש מאסר בעבודות שירות. במהלך ישיבת הטיעונים לעונש שנערכה ביום 22.10.2019 קיבלתי את בקשת ההגנה וביקשתי לקבל תסקר משלים, וזאת לאור הצהרת הנאשם כי אינו צורך סמים מזה כחודשיים והוא נכון להשתלב בטיפול. מהתסקיר המשלים שנערך ביום 27.7.2020 עלה כי לפי התרשמות שירות המבחן הנאשם אכן אינו עושה שימוש בסמים ומצוי בשלב בו יוכל לערוך שינוי מהותי בחייו. צוין, כי הנאשם נוטל אחריות על מעשיו הפליליים ומבין את המניעים אשר הובילו להסתבכותו. עוד צוין כי הנאשם השתלב היטב ביחידה לטיפול בהתמכרויות והוא מגלה אחריות, רצינות ומוטיבציה פנימית לניקיון מסמים. שירות המבחן התרשם שההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו והיותו במעצר בית ממושך, היוו גורם הרתעה משמעותי עבורו וכי לאור היראתמו המלאה להליך הטיפול, השלמתו עשויה לתרום להפחתת רמת הסיכון להישנות עבירות. בנסיבות אלה הומלץ על העמדת הנאשם בצו מבחן לתקופה של 12 חודשים, במהלך ימשיך בהליך הטיפול ביחידה לטיפול בהתמכרויות. כמו כן, הומלץ להטיל עליו צו של"צ בהיקף של 140 שעות.

טיעונים וראיות לעונש

5. טיעוני המאשימה נשמעו בשני מופעים, בשל העובדה שהתבקש תסקיר משלים. ב"כ המאשימה עמד על חומרת המעשה ועל הערכים המוגנים שנפגעו וטען כי מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה נע בין 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם צוין כי מדובר בנאשם בעל עבר מכביד, הגם שמדובר בעבירות שהתיישנו. לאור האמור ביקשה המאשימה למקם את עונשו של הנאשם במרכז המתחם, לצד ענישה נלווית. במסגרת הטיעונים המשלימים לעונש, שנשמעו לאחר הגשת התסקיר המשלים, טענה המאשימה כי אין באמור בו על מנת להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

6. ב"כ הנאשם טענה כי מדובר בעבירת רכוש יחידה וכי הרכוש הושב לבעליו. כן הדגישה הסניגורית שלא מדובר היה בפריצה אלימה וכי בעלי הבית לא נכחו בדירה בעת הפריצה, כך שלא נגרמה להם פגיעה נוספת. נטען כי אמנם מדובר בפריצה שאינה ספונטאנית, אך שבוצעה ברף נמוך של תחכום. לאור כך נטען כי מתחם העונש ההולם נע בין עונש בעבודות שירות לבין שנת מאסר. הסניגורית התייחסה בהרחבה לנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שהובאו בתסקירי שירות המבחן. כן הדגישה כי עברו הפלילי ישן וכי מאז שנת 2007 לא שב לבצע עבירות ולא ריצה עונש מאסר תקופה ארוכה. כן ציינה הסניגורית כי במהלך השנים חזר הנאשם בתשובה, פתח עסק עצמאי וניהל אורח חיים של דת ועבודה. בשים לב לתסקיר המשלים ביקשה הסניגורית לאמץ את ממצאיו וציינה כי ניכר שינוי לטובה אצל הנאשם בזמן שחלף מאז תחילת ניהול ההליך. עוד הפנתה הסניגורית לתקופת מעצר הבית הממושכת, בה לא נרשמה לחובתו כל הפרה וליציבות התעסוקתית שלו. בנסיבות אלה טענה הסניגורית שקיימת הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום.

7. הנאשם בדברו האחרון תיאר כי הוא חווה לראשונה בחייו טיפול מיטיב וציין שהוא זוכה לקבל כלים להתמודדות עם הקשיים הניצבים בדרכו. עוד סיפר הנאשם כי הוא מתבייש במעשיו ויפעל לפצות על הנזק שגרם. הנאשם ביקש שתינתן לו ההזדמנות להמשיך בדרכו החדשה, לשקם את חייו ולפרנס את ילדיו בכבוד.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. טרם דיון יש לקבוע האם לפנינו אירוע אחד או שמא מספר אירועים. בנסיבות ענייננו מדובר באירוע אחד הכולל את כל העבירות בהן הורשע הנאשם והצדדים לא טענו אחרת (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). משכך, יש לקבוע מתחם עונש אחד. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי סעיף 40ט' לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע.

9. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות של התפרצות לבית מגורים וגניבה:** פריצה לדירת מגורים וגניבה ממנה פוגעת בקניינם של הבעלים וכן גורמת לפגיעה קשה בשלוות נפשם ובזכותם לחוש בטוחים בביתם. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008):

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של אדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

10. **נסיבות ביצוע העבירה:** ההתפרצות בוצעה בשעת לילה מאוחרת, בה לרוב מצויים בעלי הבית בביתם. מצב דברים זה מגלם בתוכו סיכון ממשי לפגיעה בגוף. עם זאת, הפריצה בוצעה בדרגת תחכום ואלימות נמוכות ושלא בצוואתא. בכתב האישום צוין שהחלון נפתח "בכוח" ולא צוין שהדבר נעשה באמצעות כלי פריצה. ביחס לנזק שנגרם מביצוע העבירה אפנה לתמונות (ע/2) המדגימות ערימות של חפצים ובגדים שהוצאו מארונות ופוזרו לכל עבר. באשר לרכוש שנגנב, אזי הנאשם נתפס במקום והרכוש הושב.

11. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של פריצה לדירה מחמירה ובית המשפט העליון קבע לא אחת שיש לנקוט יד קשה כלפי המבצעים עבירות אלו (ע"פ 7658/18 זוהר נ' מדינת ישראל (1.11.2018); ע"פ 689/20 גבאי נ' מדינת ישראל (28.1.2020)), שכן עבירות אלו הפכו "למכת מדינה, למקור דאגה וטרור לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם" (ע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל (21.2.2008)). כן ראו:

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה

לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים." (רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.03.2014))

וכן,

"אין להקל ראש בעבירות הגניבה וההתפרצות שבהן הורשע המבקש. עבירות אלו פוגעות ברכושו של האחר ומערערות את תחושת הביטחון שלו במרחבו האישי המוגן. לנוכח זאת, בית משפט זה קבע לא אחת כי יש לנקוט יד קשה כלפי אלו המבצעים עבירות אלו" (רע"פ 689/20 גבאי נ' מדינת ישראל (28.1.2020))

12. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 10551/09 יורובסקי נ' מדינת ישראל (7.1.2010), בו הוטלו על הנאשם 15 חודשי מאסר בגין פריצה לדירה, תוך הפעלת מאסר מותנה; רע"פ 689/20 גבאי נ' מדינת ישראל (28.1.2020), בו הוטלו על נאשם 12 חודשי מאסר בפועל בגין פריצה לדירה שבוצעה בדרך של שבירת סורגי חלון, כניסה לדירה וגניבה של תכשיטים בשווי 6,000 ₪. בית המשפט העליון ציין כי העונש אינו מחמיר יתר על המידה ודחה את בקשתו למתן רשות ערעור; ע"פ 43816-01-11 חליאלה נ' מדינת ישראל (4.3.2011), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 15 חודשי מאסר; עפ"ג 8332-08-10 אבו סיאם נ' מדינת ישראל (7.10.2010), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 18 חודשי מאסר; ת"פ 12697-11-15 מדינת ישראל נ' מורוזוב (8.7.2018), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 11 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 8637/14 עבאסי נ' מדינת ישראל (13.01.2015), בו הורשע נאשם בשני אירועים של התפרצויות לדירות וגניבות. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 10 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר וגזר על הנאשם עונש של 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בערעור הוקל עונשו של הנאשם ל-12 חודשי מאסר, ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה; רע"פ 916/17 בוסקילה נ' מדינת ישראל (18.4.2017), בו הורשע נאשם בעל עבר פלילי מכביד בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר על תנאי של 10 חודשים במצטבר. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו.

13. מנגד, קיימים גם מקרים בהם הוטלו עונשים שלא כללו מאסרים בפועל, אלא לריצוי בעבודות שירות, בעיקר בשל שיקולים הקשורים לנסיבות אישיות. (ראה, בין היתר, עפ"ג 29973-10-19 מדינת ישראל נ' מוגרבי (25.06.2020); עפ"ג 44274-01-12 גליקסמן נ' מדינת ישראל (21.02.2013); עפ"ג 6389-09-13 מסלטי נ' מדינת ישראל (14.11.2013); עפ"ג 26639-03-20 מדינת ישראל נ' קנורפל (14.05.2020), בו אושר בערעור עונש מאסר מקל על אסיר בשל סיכויי שיקום.

14. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא התיק, בנסיבותיהן, נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

15. אקדים מסקנה לדיון ואציין כי לאחר עיון בתסקירי שירות המבחן ובחינת טיעוני הצדדים, סברתי כי בשל סיכויי שיקום, ראוי לאמץ את המלצת שירות המבחן, להימנע מכליאת הנאשם ולהעדיף את האפיק השיקומי. אנמק להלן מסקנתי.

16. כידוע, בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין רשאי בית המשפט לחרוג לקולה ממתחם הענישה שקבע, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בעניין זה נקבע כי "על קיומו של פוטנציאל זה, ניתן ללמוד, בין היתר, מעברו של הנאשם; משיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק ועם שירות המבחן; ומקיומה של תמיכה והתגייסות משפחתית לצידו של הנאשם." (רע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.2014); וראו גם ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018)).

17. הנאשם שבפני אינו צעיר והוא עשה שימוש בסמים תקופה ארוכה בחייו הבוגרים. עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הוא מצוי כיום במקום אחר, הוא מבקש לעשות שינוי ממשי בחייו והוא אף עושה כן הלכה למעשה תקופה לא קצרה, במהלכה הוא מגויס להליך הטיפול, עובד לפרנסתו ואף הפסיק את השימוש בסמים. גורמי הטיפול סבורים כי סיכויי שיקומו טובים וזאת אם ימשיך בהליך הטיפול. אזכיר את הידוע לכל מי שעוסק בתחום. גמילה מסמים ומאורח חיים שבשולי החברה, אינה הליך פשוט והיא רצופה לא אחת עליות ומורדות וראוי להושיט יד לאלו שסיכוייהם להיחלץ מאורח חיים זה טובים. בכך ייטב הן לנאשם ומשפחתו והן לחברה.

18. משכך, המלצת שירות המבחן והתרשמותו מהנאשם מקובלת עלי ושוכנעתי כי הוכחו בענייני סיכויי שיקום ממשיים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה. ודוק: אינני מקל ראש כלל ועיקר בחומרת העבירה ויש שנתון זה מביא למסקנה לפיה ראוי להעדיף את עקרון ההלימה, שכן שיקומו של נאשם אינו חזות הכל ולא אחת ראוי להעדיף שיקולים אחרים (ע"פ 5376/15 **ניסים ביטון נ' מדינת ישראל** (11.2.2016); רע"פ 3565/20 **לביא נגד מדינת ישראל** (14.6.2020)). עם זאת במקרה זה נראה כי מדובר בנאשם העושה מאמץ אמיתי לשינוי חייו. שליחתו כיום למאסר תגרום לרגרסיה בשיקומו ותפגע בו, במשפחתו ויתכן שאף בחברה (להשפעותיו השליליות של עונש מאסר ראו **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים**, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"); כן ראו, בג"צ 1892/14 **האגודה לזכויות האדם בישראל ואח' נ' השר לבטחון פנים ואח'** (13.6.17), פסקה קכו' לפסק דינו של המשנה לנשיאה רובינשטיין). אציין עוד כי הגם שעברו הפלילי מכביד, העבירה האחרונה שעבר הייתה לפני כ-13 שנה והמאסר האחרון שריצה היה לפני כעשרים שנה. משכך, קשה לומר שמדובר במי אשר שב ופוגע בחברה ונראה כי העבירה הנוכחית בוצעה על רקע מצוקה כלכלית ורגשית כפי שציין הנאשם בפני שירות המבחן. לאור כך, דעתי היא שמכלול הנסיבות תומכות במסקנה לפיה נכון לאפשר לנאשם להמשיך בהליך השיקומי ולסטות בשל כך ממתחם הענישה ההולם (ראו: ע"פ 4944/15 **חסדי חן שרעבי ואח' נ' מדינת ישראל** (4.2.2016); ע"פ 779/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (12.4.2015)). ראו:

"מדיניות הענישה המקובלת בדרך כלל אינה פוטרת את בית המשפט מלבחון כל מקרה לגופו ולאבחן בין המקרים ונסיבותיהם ובין הנאשמים ונסיבותיהם האישיות. כך שלצד השיקולים של גמול והרתעה, אין להתעלם משיקולי הענישה האינדיבידואליים, הקשורים באותו נאשם העומד לפני בית המשפט, ובין היתר, גם מסיכויי השיקום שלו. ואכן, סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע, כי במקרים, בהם השתקם הנאשם או כאשר קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם ולהעדיף במקרים המתאימים את האינטרס השיקומי על פני אינטרס הגמול וההרתעה" (עפ"ג (חי) 5020-03-15 **ירון וייס נ' מדינת ישראל** (15.10.2015)).

19. יובהר עוד כי הנאשם אינו מסיים את ההליך כעת, וככל שלא ישתף פעולה עם שירות המבחן, ובוודאי אם יעבור עבירה נוספת, יחודש ההליך נגדו והוא יישא בעונש ההולם את מעשיו (עפ"ג (מחוזי חי') 39953-11-13 **סבא נ' מדינת ישראל** (23.1.2014)).

20. התלבטתי אם לאמץ את המלצת שירות המבחן במלואה, או שמא תחת צו השל"צ, להטיל עונש מאסר בעבודות שירות. כידוע, בין שני עונשים אלו קיים הבדל משמעותי, נורמטיבי ומעשי (רע"פ 10002/17 **מדינת ישראל נ' ניסים מור** (18.7.2018)). העבירה שעבר הנאשם מצדיקה ענישה מוחשית אף בהינתן סיכויי שיקום ולעיתים ההקלה תתבטא בדרך ריצוי עונש המאסר בלבד, אך לא עד הימנעות מהטלתו. עם זאת, במקרה זה, התרשמתי כי עונש מאסר בעבודות שירות עלול לפגוע בסיכויי השיקום, בשל כך שלא יתאפשר לנאשם לעבוד במקביל ולפרנס את משפחתו. הבאתי בעניין זה בחשבון את התקופה הארוכה בה שהה הנאשם בתנאים מגבילים ואת המשבר הכלכלי שחווה המשך בשל נגיף הקורונה. משכך ראוי לילך צעד נוסף לעבר הנאשם ולהטיל עליו עונש בדמות צו של"צ שיאפשר לו להמשיך ולהתפרנס ולשקם את חייו (עפ"ג 26985-08-19 **ארטיום שטנפר נ' מדינת ישראל** (21.11.2019)). עם זאת, היקף השעות שיוטל על הנאשם יהיה נרחב יותר מהמוצע על ידי שירות המבחן וכן יוטל קנס ופיצוי למתלוננים על מנת ליצור תמחיל עונשי הולם.

21. אשר על כן, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, הנני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר על תנאי למשך 6 חודשים** והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים אחת או יותר מהעבירות בהם הורשע.

ב. **אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך 12 חודשים**. מובהר לנאשם כי עליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע הצו ולהטיל עליו ענישה חלופית.

ג. **אני מחייב את הנאשם לבצע 200 שעות של"צ** בהתאם לתכנית שיגיש שירות המבחן בתוך 45 ימים. מובהר לנאשם כי עליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע הצו ולהטיל עליו ענישה חלופית.

ד. **קנס בסך 3,000 ₪**. הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.10.20. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.

ה. **פיצוי למתלוננים בסך 3,000 ₪**. הפיצוי ישולם בתוך 60 יום במזכירות בית המשפט. המאשימה תמציא למזכירות את פרטי המתלוננים בתוך 14 יום.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות מבחן

הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים

ניתן היום, ה' אלול תש"פ, 25 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים.